

[Erik Holst]

forudsætter faktisk, at denne mulighed eksisterer. Der vil altid være tale om, at enkelte dele af Parlamentet ønsker større beføjelser, end traktaten tildeler dem, og når disse synspunkter inddrives i debatten, så skal der opstå ret store forskelle i opfattelserne i Parlamentet og i Rådet.

Selv om vi på mange måder godt kan se det rigtige i nogle af de principielle begrundelser i Parlamentet for at forkaste budgettet, så har vi meget lidt forståelse for, at en sådan forkastelse af budgettet skulle kunne medføre en ændring af budgetproceduren eller af de beføjelser, som Parlamentet har med hensyn hertil. Derfor vil jeg til hr. Ib Christensen med det samme sige, at socialdemokratiet er indforstået med, at den budgetprocedure, man har, fortsætter, og at der ikke sker ændringer i beføjelserne for Parlamentet, hverken med hensyn til tildeling eller med hensyn til fratagelse af beføjelser.

Vi kan godt forstå det, hvis et Parlament, der fortrinsvis beskæftiger sig med spørgsmål som ikke-obligatoriske udgifter, nemlig energipolitik og miljøpolitik, socialfond og beskæftigelse o.lign., føler sig lidt frustreret over ikke at have mulighed for at få øgede bevillinger til disse områder. Det er jo således, som det også er blevet sagt, at landbrugsfonden og landbrugsaftalen er en såkaldt obligatorisk udgiftspost, og den kan i princippet ikke ændres af Parlamentet. Og når den står for måske $\frac{2}{3}$ - $\frac{3}{4}$ af de samlede budgetudgifter, så bliver der ikke meget tilbage for Parlamentet at beskæftige sig med.

Vi deler regeringens opfattelse, som der blev givet udtryk for af udenrigsministeren, at det budget, EF har, til stadighed må afspejle de beslutninger vedrørende samarbejds indretning, som træffes i Ministerrådet. Og vi tolker denne sætning således, at udenrigsministeren ikke finder, at regeringen har noget ønske om at ændre de beføjelser, som Parlamentet har. Det siger vi tak for, det er i fuld overensstemmelse med, hvad socialdemokratiet mener.

Der har fra mange sider lydt advarende røster om budgetudviklingen i EF. Det har været sagt, at udgifterne formodentlig vil overstige indtægterne i løbet af 1 eller 2 år, og at det fortrinsvis skyldes, at landbrugsordningerne koster mere og mere. Vi kan også godt forstå, hvis der i og for sig meget stærkt og meget følelsesladet bliver sagt kritiske ord

om smørbjerg og skummetmælksbjerge i EF. Vi mener ikke, at problemerne er af en sådan karakter, at de ikke kan løses. Men vi forstår, at mange må føle, at det næsten er en håb imod de store befolkningsmasser i verden, der lever på sultegrænsen eller sulter, at vi i EF har problemer med at få afsat vor produktion.

Jeg ser ikke, at der er nogen meget let løsning på disse problemer, men jeg ser heller ikke, at der er andre løsningsmuligheder, end at man behandler spørgsmålene, og at man til stadighed fra Kommissionen får forslag om, hvad man fra Kommissionen mener der kan gøres, og at man i Parlamentet i EF diskuterer disse forslag, og at vi herhjemme tager en principiel stilling til, hvorledes vi føler at landbrugsordningerne skal være efter danske synspunkter. At disse danske synspunkter kan være en anelse anderledes end engelske, franske eller tyske synspunkter, er der heller intet ejendommeligt eller noget nyt i.

Jeg tror, at det nu et halvt år gamle Parlament måske nok har ønsket at markere nogle synspunkter, men jeg tror, at det vil finde en mere almindelig arbejdsform som almindelige parlamenter, og jeg tror, at det vil føle sig til rette med de muligheder, det har, og inden for de rammer også i højere grad måske markere fornuftige og rigtige synspunkter, som kan have betydning i de hjemlige parlamenters debatter om EF-spørgsmål.

De såkaldte egne indtægter, som man har i EF fra told og landbrugsafgifter og moms, er ikke noget, vi mener der principielt bør røres ved. Jeg kan derfor også til hr. Ib Christensen sige, at socialdemokratiet ikke føler, at der er behov for at ændre den grænse på 1 pct., der i dag er sat for den moms, der kan overføres til EF. Jeg forstår ikke rigtig, at der er, jeg havde nær sagt lyst til fra hr. Ib Christensens side at fremsætte et forslag om motiveret dagsorden, hvori man henviser til 1½ pct., da der ikke er ét parti, der mig bekendt her i folketinget har foreslået, at momsens skulle stige til 1½ pct. Vi kan på forhånd sige, at heller ikke her er der store overensstemmelser mellem vor og hr. Ib Christensens opfattelse.

At England på mange måder føler sig i en utilfredsstillende økonomisk situation med hensyn til budgettet, skyldes vel, at man ligesom vi herhjemme på enkelte områder siger: